

נב:

עין משפט
נר מצודה

[illegible]

כט ד מ"י פ"ח מהל'
 תולת הלכה ה' עוש'ם
 ח"מ ע"ה ע"ה ע"ה ד
 ז ה מ"י ע"ם פ"י הלכה
 עוש'ם ע"ה ע"ה ע"ה
 נא ו מ"י ע"ם פ"י ה' ה'
 ופ"ח מהל' ע"ה הלכה
 א ו(ה"י) ע"ה ע"ה ע"ה
 עוש'ם ח"מ ע"ה ע"ה א
 ופ"ח ע"ה ע"ה ע"ה
 נב ו ד מ"י פ"ח מהל'
 חולל ע"ה הלכה ב'
 סנה ע"ה ע"ה ע"ה ח"מ
 ע"ה ע"ה ע"ה א'
 נג ט מ"י ע"ה ע"ה ע"ה
 ע"ה ע"ה ע"ה ע"ה ע"ה

תוספות רי"ד

[illegible]

דאטא אַמירל און גשרפּן חישבן בעלייה. הקשה בקונטרס וכן גשרפּן יאמרו צון כמו צול ייזל כיון דנרשט יאמי אַייקור מסתבירל דנרשטס נמי גשרפּן וא"ת לעיל דלמר משון פירי מיאמי אַייק היינט דרש טינלאי ודלרי צוה יאמי הא רעה

הוא לגביהו דיאמרו לכן הלוקחין
שדפרו חטוכס עגליה וייל דענעס
הלוקחיס אומרי שער כיון דילוכיס
לאולגס ולעשות בעס לן חפס
כדאמרין כהאומין (נ"ח דף פא.)
הלוקח כלי מנית האומן לשגרו לנית
חמיו ונאנס כהלית חייב בחזרה
פטור מפני שהוא נושא שער אלמא
במזלם היו נושא שער דהולא
ונתנה מהנה: **לברנא.** פירש
בקובטורס לפיוס ברנא דיתמי כו'
ממשמע דלשאר לורי יתומים נע
בכורה וקש דנפ' שוס יתומים
(ענין דף גנ.) פי' פריך לרב אפי
דלמר אין נוקקין לנכסי יתומין אלא
א"כ ריבית כו' ממתי' דשוס יתומין
לוקמה לשאר לורי יתומים כו'
במנענע חזר לך נלאה הכנס כהרנא
ותקומות וקבורה דלשה ונכות:
ולקבורה. הא פשטא דאין

אלה המה עד שמעלתי וימי הכרזה
 אלה הא קא משמע לן דלא לוו
 לגורך קצורה מוכרין בלא הכרזה
 וספורעין: **הלכה כאבא שמיא.**
 אומר ר"ת ק"ה הלכה אע"ה דקיימא
 לן (שורין פס:) דמשנת רמב"א
 קב ונקי ובגרייתא קמי נמי וכן
 הלכה בדבריו שאין למדין הלכה
 מפני תלמוד וכן מוכיח בזהב
 (בסוגיא ד פס:) דמוקי פלוגתיהו
 דר"ש ורבנן בפלוגתא דלכא שאל
 ורבנן ורבי שמעון כאבא שאל
 ויבטלה לשיט דהס רבי שמעון
 הכהנא אומר רביי חייס דלא
 תחייביתא אפטרופא לישבע אלא דלא
 עיכב כלום משלם אבל לא מישתבע
 שלם פשע דלפ"י ודאי פשע פטור
 כדאמרין בפרק ד' וה' (גי' דף ג' ע"ב)
 שאל שור לא יתומים שגגה דגבי
 מעלייתא דיתמי דאי אחרת מעלייתא
 דאפטרופא ממנע ולא עבדי וכו'
 ויפיק בר' חנינא נמי דאמר מעלייתא
 דאפטרופוס חזרין ונפטרין יתומין
 לבי גדלי והכרי דבי שלמה בר יוסף
 מוורדון הניא ראיא דלפשיעה חיב
 דאמר בהמפקד (גי' דף פ"ג:) גבי
 תורה דלא הוה ליה כבי ושיני ומת
 ינימא ליה לאפטרופוס זיל שלם
 אמר אלא לנפקא מנרתיה משמע הא
 לאו הכי חיב ולא שייך ממנעי ולא
 עבדי אלא דוקא הכס שלא נתמנו
 בל עיקר אלא כדי שישלמו ולא
 יתומים אל ממנע בשילם וכן משמע
 מהימנא הוא וגבי שנועה דווקא פלגי
 לה שביעיה על דבר זה בלא טענה
 דאמרין ביבולמי דפירקין קא
 דאמר מעלייתא אפטרופא כאבא שאל
 תמיא דלא הועמד אפטרופא לן
 דמיתקרי מיתמא אבל ניי שור יתומין
 דלא הועמד אפטרופא לן
 אפילו יסבור כרבנן אדם מצריח עלמו
 מן השנועה ואין מצריח עלמו
 מנפך קם ליה בדבריה מיניה. ומתעס
 פשע אלא כל אחר ולא
 מחייבין ליה טפי אלא כאלו הוא
 היזק יוכר וכו' וא"ל ושלמו
 בן הקנה בגוגו טפי דאמר ואלו
 היה חיוב שבער תחייב
 ניוסוק היא טפי דאי אפשר לניסוק
 בלא הגזבה אבל התם אפשר
 להיאסוף להא דאמר רבי אבין גבי
 שנת זרק מן תחמילת ד' לטוף
 דאי אפשר להנחה בלא עקירה
 וקסבר שמואל דניסוק נמי דומה
 בין זורק מן לגוגו חלבו משום
 דורק מן אי צעי להדורי

הניזקין פרק חמישי גיטין

לענין דליקה נמי לאו כרסומיה קיימא דהא דגבי הדיוט מוקמינן

לה נרשום מוכר ללוקה היינו טעמא
 דהאיה הנאה דקיימא ברשותיה לחזרה:
אדרבא, שמכריז עליהם יום קרקע
 פלוני יולא למכר כד"ד: **דמונא**
ארעא, דיתמי לפיוסי כרגא דיתמי
 וחננה בלח אכרחתא מפני גנבא
 המלך נחזק: **מונכין בלא אדרבא**,
 לפי שאין פסול: **אמר להו**, רב נתמן:
כי היכי דלשחטמן מיליה, ואורך
 היתומים הוא שיהא נראה כלדם ששבו:
ולא אמר, דאין עשיר לעשות יציאות
 הללו משלו ומשל יתומים הוא עושה
 ופסם עשיר אומרים אותו בני אדם
 זה ככה וזה ככה אבל עני אין אדם
 אומרו. **אין דלא אמר** לבני אדם שיהא
 עושרו ראוי ליציאות הללו: **וסא**
מפסיד, נכסי היתומים שאין מפרנס
 הקרקעות כדאין להם וקוץן חלנות:
ושפוס שבוש, דרמית עליה לבסוף
 לא ממנע מתחילת שגרי ההנהו וזה:
מלתא כעלמא הוא דעבר, גבי כ"ד.
 טובת חסד היא שזה עושה לב"ד לקבל
 דבריו ולטרוח לפני יתומין ואמי
 לאחמיהו מעיקרא מתקבל עליו:
מלתא כעלמא הוא דעבר ולדא.
 דבני אלהב ורעות היה צביהם אלה:
 הגאח ממון כל כך: **מתני' הפעמא**,
 טעמוהי של חברו ענון מרומה:
וסהמנא, חמורה בחולין של חברו
 ומפסדו ופסדו לזרים ויחזק למכור
 לכהנים מול: **וסהמנא**, אין חברו
 צמחא מפרש לה: **שגוג פטור** דר.
 בגמ' אמר טעמא: **פטור**, מתשלומין
גמ' חנן פטע, כשנן דזיו
 לחובו לשם ע"ז קרי היתא עבודתן:
מערב, אין נסך ביין כשר של
 חבירו ואסרו בהנאה: **קרי ליה**
דברכה מיניה, לא מאי למיחי
 במתנות אמור חייב בשתלומין
 דהא עודכ ענדת כוכים הוה
 ומקל: **דלגבה**, ע"מ לגחלו:
 היינו

גמלה דשאר אינשי דלה ליתוקי אבל אפטרופוס שנתמנה לזרז
דעבד ליה דיתחא נפשיה אי משום דנפיק עליה קלף דאלייט
לשכלן לביע אבל כל כמה דלא ידעי אי נאכד כלום אין ראוי
איה דרבי יוחנן דאמר משל יתומים כרנן ודברי יוסי ב"ר חנינא
במתיה אפילו יסבור כאבא שאול בעי אינשי מיתן וזוי בגין
גמולת אלמא לשמור שלא יגה ודברי יוסי דרבי חנינא כאבא שאול
מן השלומון פ"י רואה לשלם כשפישע ואינו רואה שיעבידוהו בתנאי:
הולך ומטמא טהרות של חבירו אין לחבינו דמהאי שטמא לא
י"מ משל מדמארי' בריש אלו עברות (מסכת דף ז:) ומועד ר' נחמיה
אמר קודם שיבא ליד איסור חלב וי"ל דכבר שמואל דהגבהה זורק
לחמלה בלא הגבהה דלא בעי גמין ואפילו אינשי מפליגי התם בין
ד' וקדש שיראים בהלכות פטור דעקירה זורק הגמה היא משום
ד' אפן ור' ירמיה ורב הכא סביר כחידן שנייה היסוד דמחלק
מאי מחדר הכא מאי מחדר וגבי ניסוק גמין כמין דמאי
מחדר

כוכבים ואסרו כלול בהנאה ושמואל אמר מערב שלקח יין נסך ועירב בינו של ישראל ואסרו לו ליה כדרכה מיניה סבר לה כ"י ירמיה דאמר משעת הנבעה הוא דקנייה ומתחייב בנפשו לא באין כאחד וחייבין לשלם כל אלה אם עשה בשוגג פטור ואם עשה במזיד חייב הכהנים שפגלו אחת מעבודות הים או קבלה או הלכה או זריקה על מנת לאוכלו חוץ לזמנו או חוץ למקומו

הוא רב שישא בריה דרב אביי הא רעה לדידהו דומנן דמצרכי להו זוזי לפידי וליבא דיהיב
יס שוה לשאר בני אדם בכל דבר חוץ כשמשכו אחרים מהן והוקירו אמר רב אשי אני
חתמין אשטרא דאימיה דעירי יתמא דבנא ארעא לברנא ולמונני בלא אכרחא דאמרי
הו מובינני בלא אכרחא; עמרם צבעא אפוטופא דיתמי הוו אחו קרובים לקמיה דרב נחמן

מסורת הש"ס

(א) ב"מ קח: כחוצות סו. ק.
(ב) מולין מא. ג) ב"ק קח.
(ד) [לקמן ג.]. ס) [עין ב"ב
קל: גדה ז.]

מוסף רש"י

הוֹבֵא בַעֲטוֹד הַבַּיִת

תוספות רי"ד (המשך)

[illegible]

אם היו מזידין שידעו שהקרֶבֶן

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones